

თხრობითი გექსტის დაწერა რევაზ ინანიშვილის მოთხრობის "გოგონა - ღამე რომ შეუყვარდა" მიხედვით.

ღამე ნელა ჩამოეშვა ქალაქს. ქუჩის ნათურები ჩამქრალ ცაზე პატარა ვარსკვლავებით ანათებდნენ. სწორედ ამ სიჩუმეში შეუყვარდა გოგონას ღამე. ღლის ხმაური, ხალხის მზერა და გედმეგი სიგყვები ღამეს აღარ მოჰყვებოდა. ღამე მას უსმენდა.

„რატომ ვარ მხოლოდ ახლა მშვიდად?“ – ფიქრობდა გოგონა.

„ღლეს მე არავინ მთხოვს ღიმილს, არავინ მეკითხება რატომ ვარ ჩუმი. ღამე მაძლევს უფლებას ვიყო ისეთი, როგორიც ვარ.“

ფანჯარასთან იჯდა და ფიქრობდა ბიჭზე. ის ბიჭი ღლისით ჩვეულებრივი ჩანდა, მაგრამ ღამეში თითქოს სხვა ადამიანი ხდებოდა. მაღალი არ იყო, მაგრამ მის სიარულში რაღაც მშვიდი თავდაჯერება იგრძნობოდა. ყოველთვის ჩუმად ლაპარაკობდა, თითქოს სიგყვებს უფროთხილდებოდა. მისი თვალები ყურადღებით უსმენდნენ ადამიანს, ვიდრე პირი იტყოდა რამეს.

ბიჭი არ ცდილობდა თავის გამოჩენას. ხშირად მარტო დადიოდა, წიგნით ხელში ან ფიქრებში ჩაფლული. ადამიანები ფიქრობდნენ, რომ გულგრილი იყო, მაგრამ სინამდვილეში ის ძალიან დაკვირვებული გახლდათ. ამჩნევდა ისეთ წვრილმანებს, რასაც სხვები ვერ ხედავდნენ – შეცვლილ ხმის ტონს, სევდიან მზერას, ჩუმ ამოსუნთქვას.

გოგონას სწორედ ეს შეუყვარდა. ის, რომ ბიჭი არ ეკითხებოდა გედმეგს. არ აჩქარებდა. უბრალოდ იყო მის გვერდით.

„შენ რომ მიყურებ,“ – ფიქრობდა გოგონა, „მე აღარ მეშინია სიჩუმის. შენთან ერთად სიჩუმეს სიგყვად იქცევა.“

ღამე მათ შორის ხიდივით იყო. ბიჭი უკეთ იგებდა გოგონას ღამეში, როცა ყველაფერი გულწრფელი ხდებოდა. გოგონა კი გრძნობდა, რომ მისი ფიქრები უსაფრთხოდ იყო.

ასე შეუყვარდა გოგონას ღამე – რადგან ღამემ მოიყვანა ბიჭი მის გულთან ახლოს. ღამემ ასწავლა მოსმენა, ფიქრი და ჩუმი სიყვარული, რომელიც ხმამაღალ სიგყვებს არ ითხოვდა.

ბექა ელბაქიძე